

Evangelí del diumenge de la setmana V de durant l'any (C): «calaré les xarxes»

Evangelí i comentari de
l'Evangelí del diumenge de la
setmana V de durant l'any.
“Aparta't de mi, Senyor, que soc
un pecador!”. També ara, com
va passar amb sant Pere, la
força de Déu supleix les nostres
pobres condicions, sempre que
confiem en la seva misericòrdia
i en l'acció de la gràcia divina
que ens transforma i renova.

Evangelí (Lc 5, 1-11)

En una ocasió, Jesús es trobava vora el llac de Genesaret, i la gent s'apinyava al seu voltant per escoltar la paraula de Déu. Llavors veié dues barques amarrades vora l'aigua; els pescadors n'havien baixat i rentaven les xarxes. Pujà en una de les barques, que era de Simó, li demanà que l'apartés una mica de terra, s'assegué i instruïa la gent de la barca estant.

Quan acabà de parlar, digué a Simó:

Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar.

Simó li respongué:

Mestre, ens hi hem escarrassat tota la nit i no hem agafat res; però, ja que tu ho dius, calaré les xarxes.

Ho feren així, i van arreplegar tant i tant de peix que les xarxes se'ls

esquinçaven. Llavors van fer senyal als companys de l'altra barca que vinguessin a ajudar-los. Ells hi anaren, i ompliren tant les dues barques que quasi s'enfonsaven.

Simó Pere, en veure-ho, es llançà als genolls de Jesús dient:

Aparta't de mi, Senyor, que soc un pecador!

Veient una pesca com aquella, ell i tots els qui anaven amb ell no se'n sabien avenir, i igualment passà amb Jaume i Joan, fills de Zebedeu, que eren socis de Simó. Jesús digué a Simó:

No tinguis por. D'ara endavant seràs pescador d'homes.

Ells tornaren les barques a terra, ho deixaren tot i el van seguir.

.....

Comentari

Segons el relat de sant Lluç, Jesús coneixia Simó des de poc abans.

S'havia allotjat a casa seva i havia curat la sogra, que tenia febre[1].

Ara, quan Jesús està predicant al port de Cafarnaüm, es pren la confiança de pujar a la barca de Simó, i fins i tot li demana que deixi el que té entre mans (estava rentant les xarxes), i la separi una mica de la riba. Simó estava cansat i desanimat perquè, després d'una nit de feina dura, no havia pescat res, però ho fa sense queixar-se.

Quan Jesús acaba de parlar, encara li demana alguna cosa més, molt exigent en aquestes circumstàncies: *Tira llac endins i caleu les xarxes per pescar.* També ara Simó obeeix, sense ganes, i comprova sorprès que les seves pobres xarxes s'omplen amb una quantitat enorme de peixos. Quantes vegades passa el mateix a la

nostra vida, quan escoltem el que Jesús ens diu, i ho fem!

L'escena és molt actual. També ara, sense donar més importància al cansament i a l'aparent infecunditat de l'esforç dels seus, Jesús repeteix a cada cristià la mateixa petició: *mar endins!* “També avui es diu a l'Església i als successors dels Apòstols que s'endinsin al mar de la història i tirin les xarxes, per conquerir els homes per a l'Evangelí, per a Déu, per a Crist, per a la vida veritable”[2].

“Aquesta és la lògica que guia la missió de Jesús i la missió de l'Església: anar a cercar, “pescar” els homes i les dones[...] per restituir a tothom la plena dignitat i llibertat, mitjançant el perdó dels pecats. Això és essencial del cristianisme: difondre l'amor regenerant i gratuït de Déu, amb actitud d'acollida i de misericòrdia cap a tothom, perquè

cadascú pot trobar la tendresa de Déu i tenir plenitud de vida”[3].

Jesús prepara a poc a poc Simó per a la crida. Partint d'una amistat que construeix dia a dia, posa a prova la seva generositat, i el seu amic va comprovant amb els fets que, al final, el Senyor és més generós, i dona molt més del que demana. En arrossegar les xarxes plenes de peixos, queda sorprès i esglaiat. Reconeix el poder de Déu, que actua a través de la paraula de Jesús, i aquesta trobada directa amb el Déu viu, que és capaç de realitzar aquest prodigi valent-se del poc que pot aportar un pobre home, l'impresiona profundament.

Simó té por, però Jesús treu dramatisme a la situació, el convida a una gran aventura, i li demana un lliurament total, un seguiment sense condicions. La resposta de Simó i dels que estaven amb ell no es va fer esperar: *ho deixaren tot i el van*

seguir. “Abans d’èsser apòstol, pescador. Després d’apòstol, pescador. La mateixa professió que abans, després”[4].

El que va passar amb aquells homes és una cosa singular però molt representativa de la crida que Déu fa a cadascú, amb particular claredat en alguns moments de la vida, perquè descobreixi allò per al que ha estat fet i on trobarà la felicitat. La vocació és una crida divina. L'home no la dissenya, sinó que la descobreix quan dona una resposta positiva a la proposta que li fa el Senyor.

L'experiència de les pròpies limitacions i de la personal debilitat no és cap obstacle. Simó Pere era conscient de tot això i, malgrat la por inicial, no va dubtar a seguir Jesús. També ara, com va passar amb ell, la força de Déu supleix les nostres pobres condicions, sempre que confiem en el poder de la seva

misericòrdia i en l'acció de la gràcia divina que ens transforma i renova.

[1] *Lc 4, 38-39.*

[2] Benet XVI, *Homilia al començament del Pontificat*, 24.IV.05.

[3] Francesc, *Àngelus*, 7.II.16.

[4] Sant Josepmaria Escrivà, *Amics de Déu*, 264-265.

Francisco Varo // /andres
canchon37439 - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca/gospel/evangelis-del-diumenge-de-la-setmana-v-de-durant-lany-c-calare-les-xarxes/> (12/03/2026)